

Szilágyi Ferenc Hubart

Noé bárkája (Anyegin-strófa)

*Miénk a negyven év szerelme,
ezernyi gondja és mi még?
Itt összefér a szív, az elme,
a szitkaink s a szent igék.
Ragaszkodásod tíz körömmel
betölt ma sok csodás örömmel,
s megóvjá röpke életünk.
Utunkra visszarévedünk:
ha fékez is vad árka, bokra,
s igánk nehéz, amit vonunk,
ölére vár az otthonunk,
e bárka, vinni szebb napokra.
Az életünk merész kaland,
s te benne hófehér galamb.*

„Az Értől az Óceánig”

*Kis sajka ring az Ér vizén,
a róna lópja rém sivár;
kalóz leszek, de még idén –
egy álom újra élni vár.*

*Az Óceán de messze még,
a csónakom ma arra tart,
a lázam est tüzében ég,
de új kalandra vár a part!*

*A szél süvít, kemény a pad,
lapátra hát, öreg betyár!
A sár piócaként tapad,
s a csábutak szirénje vár.*

*A gólya messze költözött,
halott sirályok árnya leng.
Aranyakál a nád között,
a víz fölött lidérc dereng.*

*Evezz, ameddig van remény,
a terv merész, a cél nemes,
a küzdelem konok, kemény,
kikötni még nem érdemes!*

A Tiszánál Elképzelt monológ J. A. bőrébe bújva

*A parti álmok vén kövére ültem,
a gond gyötört. Az őszi lég hideg,
vacogtam is, de ajkam áthevülten
se kellett már a csókra senkinek.
Kigyúlt a hold, a füstös égi fáklya,
borongtam én, a föld bukott diákja.*

*Lidérces éjszakába tért a nappal;
nevetve túrtem árva sorsomat,
e kiskabátban egy kopott kalappal,
amíg a szív, akár a gyorsvonat,
zokogta ritmusát a zord időnek,
s úgy tűnt, a lelki pókjaim beszönek.*

Tizenhat, 2019, Khentii province, Mongólia

*Selejt vagyok! – kimondta Horger Antal...
Ez aljas árulás volt ellenem,
felér a cifra sírvilági hanttal,
ha pusztulásra szánta szellemem.
De cinterembe nem való e rózsza,
az illatár az élet víg adósa!*

*Leszállt az éj, el is nyomott az álom,
a test alélva csendesen pihent,
a gondolat tovább szökött egy szálon,
buzogva forrt a nagy Tiszába, lent.
Dunánk sodorja majd az óceánba,
amíg felizzik itt az égi lámpa.*

Érmelléki capriccio

*A domb e tájat lány karéjba zárja.
Ledér esők eróziója ás
mély árkokat. Ma pásztorok tanyája
e holt vidék, alig tapodja más.
A völgyön át lapály talál teret,
mocsárvilág, ahol az Ér ered.*

*Elindulunk a sorskanyart követve.
Remélem, ott az út talán simább,
és hív a tölgyfalomb a zöld szövetbe,
el is maradt a csalfa délibáb.
Az árny poétahomlokon babér,
de szikkadó a domb alatt az Ér.*

*Hiába fordulunk Adynk nyomába,
utol talán nem érjük már soha!
Merész kalandra vitte őt a lába
– a lét azóta is de mostoha!
Ma fel sem forrna tán az ősi vér,
oly furcsa, álmos véna itt az Ér!*

*Bolyonghatunk, de Kölcseyt keresve
a szív ma is nyugat felé vezet,
szemünk a vátesz otthonába les be*

– legott a pópa nyújt segélykezet.
Hiszed, hogy egyszer újra visszatér,
mit egykor elsodort a lusta Ér...

Figyelj tovább a kis gyerekfolyóra
Szalacs felé, a pusztaságon át;
a század elröpült, akár az óra,
csupán a híd remél ma már csodát.
Hiába folyt el annyi honfivér,
ha szennyecsatorna lett a régi Ér!

Anyád szavát szeresd, e ritka kincset,
kövesd Kazinczy ránk hagyott nyomát,
ezer darabba törd a nyelvbilincsed,
s lemosd, amit reád a szleng okád!
Ha szép a szó, a lélek is fehér,
erény vizét sodorja majd az Ér.

De itt divat vadászni gyöngé vadra,
eszünk, iszunk ma még, ihaj, csuhaj;
mulatni kész a módi büszke latra,
s a mának él e lagymatag duhaj.
A keskeny útról élvezeteg letér,
és mást hibáztat mindig minden(-)ér'!

Ha vége majd a szép tücsökzenének,
az ég borul, s az esti szél fütyül,
a lomb között alábbhagy itt az ének,
fakó a táj, a lelkeken köd ül.
Szegény vidék. A sorsa mostohább,
csupán az Ér csorog, csorog tovább.

Fohász

a tékozló fiúhoz

*A Lélek egykoron csodát teremtett;
figyel reád, amíg az ész pihen,
vigyázza szent igéje szülte rended,
ahol nem él hiába semmi sem.*

*Ha vetsz, lesz itt kenyér elütni éhed,
s amerre még a tiszta víz csobog,
oázisenyhet ad, ha szomjad éget,
s a fák világi templomoszlopok.*

*E táj kies zegét-zugát bejárva
a lét virágait kiélvezed,
utad során időd se vész ma kárba,
amíg e gondos égi kéz vezet.*

*De mégis olykor elveted magadtól,
s rohansz tovább saját fejed szerint,
reálegyintesz ócska, büszke dacból,
ha megfenyít, avagy csupán megint.*

*Meg nem bocsátja ám a kapzsiságot,
botor, harácsoló szokásodat:
ha már az édenkerti fád kivágod,
vadakra löni sem nagy áldozat...*

*Hiába vár a nagyvilág csodája,
ha tékozolva messze ér kezed,
szeméthegyet zabál ebédre Gaia,
az óceán s az űr is szennyezett!*

*Beláthatod, hogy így a sírod ásod,
tiéd lesz végül itt a mély verem,
e túlkapás teremti pusztulásod –
ne légy magadhoz ily könyörtelen!*

*Az ördög álkegyét ne vedd örökbe!
Silány malaszt, amit ma szór reád,
de nemsokára, jó nagyot röhögve
pokol falára tűzi tróféád.*

*Kegyét talál, akit ma sorsa átkoz?
Hogy újra régi önmagad lehess,
sietve térj meg őriző Atyádhoz;
de addig itt ne irts, ne ölj! Szeress!*

Vigaszkereső

*Goromba hang? Igen, tudom, mi az –
tűzed fölött sikongva táncolok.
Tiéd csupán a nyugtató vigasz,
oszd meg velem, nem köt le más dolog.*

*Csalárd a szó! De sokszor cselt vetett,
s nem engedett a balga szenvedés,
ám felvidít szelíd tekinteted,
az őzikés, amely szívembe vés,*

*s kitárt karod, mely olykor átölel,
hogy égjek, ó, a mámor szent tűzén,
de szád szaván az alvilág jön el,
korom leszek, gyehennafényű szén.*

Áldozat, 2022, Gokseong, Dél-Korea

Mag, performansz, 2022, Mongólia